

ling til Sagen, at naar den tager den i sin Haand; det da kan sees, at det er virkelig et Regjeringsforslag, fremgaaet af Regjeringens Overveilelse af Sagen og dens Overbevistning, og ikke paa nogen Maade et Forslag, behæftet med Genstidighed eller med den Formodning at være Regjeringen paatrængt. Derved vil ogsaa Regjeringen være istand til, ved Siden af at bringe et bedre Forslag tilveie, at skaffe dette Indgang, Indgang ikke hos en enkelt Klasse af Modstandere, men hos alle dem, der overhovedet have Betænkelighed ved Sagens Ordning, uden at være paa nogen Maade interesserede eller høre til Parterne; idet saaledes de 6 af os have i Betænkningen udtalt os om den Maade, hvorpaa vi troede, at Sagen maatte gribes an, kunde vi for vort Bedømmende heller ikke undlade at udtale det stærkt, at vi ansaae Sagen for mere paatrængende end de 2 andre ærede Medlemmer af Udvalget. Vi have just fremhævet, at det forekommer os, at i den Stilling, Sagen har faaet, ligger en Opfordring, som med hver Dag forstærkes, til at Regjeringen skal tage fat paa denne Sag; hvori det ligger have vi ogsaa antydet; det ligger i, at Fæsteforholdet mere og mere rives løs fra de tidligere Forsudsætninger, og af Mange behandles paa en ganske anden Maade, og at der allerede ligger en stor Forrykning af det hele Forholds Bestaaenhed deri, at de aarlige Indtægter vige Bladsen i Betydning for Indfæstningen. Vi have dernæst antydet, at de Forhandlinger, der ere sorte om denne Sag, ikke have kunnet undlade at ytre deres Virkning paa de 2 Classer af Borgere, der ere nærmest interesserede i Sagen, og ytre deres Virkning paa en saadan Maade, at derved fremkommer en mislig Ulighed i Willkaar. Derfor ønske vi, at Sagen ikke maa skydes ud; men vi have paa den anden Side ikke troet at burde udtale os saa stærkt, at vi skulle antyde en bestemt Frist eller noget lignende. Ogsaa den Fremfærd, at forlange uopholdelig Skriden ind uden den mindste Frist, forekommer en stor Deel at os at høre til det, hvorved Sagen ikke fremmes, men maaskee snarere hindres; thi der er visse Arter af Modstand, som man forstærker ved at ville løbe den overende; man giver den derved

Styrke, medens den, naar man tager vaersommere derpaa, lettere efterhaanden taber sin Kraft. Men vi have ikke villet undlade at antyde, at Sagen kræver en snar Indskriden. Naar vi nu foreslaae Landstinget at slutte sig til en Dagsorden, hvori Dvsket om, at en Behandling af Sagen maa finde Fremme ved Regjeringens Hjælp, finder en bestemt Udtalelse, saa troe vi ganske vist, at vi blive i Consequens med, hvad Landstinget tidligere har udtalt. Landstinget har i denne Sag vedtaget først et Andragende til Regjeringen, dernæst en motiveret Dagsorden i Anledning af det samme Lovforslag, som nu foreligger. Første Gang kom Landstinget ind paa et mere bestemt Forslag, der anbefalede til Regjeringen som indeholdende den Fremgangsmaade, hvorefter Sagen kunde ordnes. Det har vist sig, at man derved skuffede sig, i hvad man antog som Forsudsætning, og naar denne Stusselse indtraadte, var det ganske uviltsomt uheldigt, at man derved havde angivet saa bestemte Former for det Lovforslag, man ventede. Anden Gang holdt man sig til at anbefale Sagen i større Almindelighed; og her er det, at jeg venter en Indvending. Landstinget har allerede to Gange, vil man sige, udtalt sine Dvsket til Regjeringen i denne Sag, og det har ikke virket Noget; der maa derfor nu istedetfor Dvsket træde noget Stærkere. Men for det Første er det ikke det Fleertal, for hvilket jeg væsentlig er Odsforer, der kan paatage sig Ansvar for, at Thinget denne Gang er sat i den Nødvendighed at lade det Forslag, der nu foreligger, hvile. Vi troe, at det havde været rigtigere og bedre at lade denne Sag hvile og lade et Aar gaae over, fordi vi troe, at den Paamindelse, der var givet, var stærk nok, og at det maaskee var bedst for denne Paamindelses Frugt, at den ikke blev gjentagen. Men nu staaer Sagen saaledes, at man kun har Balget imellem, enten at lade Sagen falde, hvilket Ingen af os paa nogen Maade kan tilraade, eller at gjentage Paamindelsen, saaledes som vi foreslaae, eller at vedtage et Lovforslag, som vi, der danne Fleertallet, ikke kunne ønske vedtaget, og som, hvis det blev vedtaget, som det nu kun kan see efter den Behandling, det kan faae, ikke var noget reent